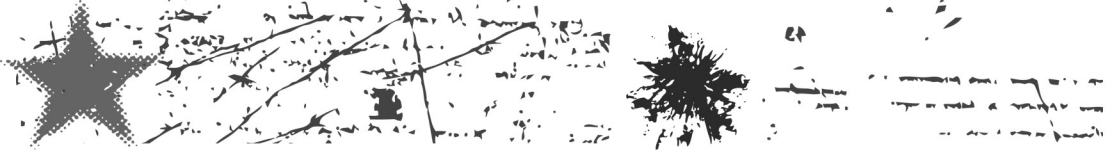
Hepimiz İçerdeyiz

Sen Dahil!

#17

SOLUCAN FANZİN

Fanzinlik,"fanzinlerin radyoları&fanzinotek" artık hergün açık; kütüphanemizde 500'den fazla farklı fanzin bulunmaktadır. (www.fanzindb.org ta güncel listeyi bulabilirsiniz) Ayrıca fanzin dağıtımı da yapmaktayız. Fanzininizi Kargo ile ya da elden alttaki adrese iletebilirsiniz. (Rasimpaşa Mah. Karakolhane Cad. Nahcivan Pasajı No:18/8 KADIKÖY/İSTANBUL) www.fanzinlik.com.

sf@solucanfanz.in

twitter.com/solucanfanzin

facebook.com/solucanfanz
facebook.com/solucanfanzin

youtube.com/solucanfanzin

instagram.com/solucanfanzin

www.solucanfanzin.com
http://solucanfanz.in

2015 İstanbul Uluslararası Fanzin Festivali 1-2-3 Mayıs'ta Kadıköy ve Şile'de Ayrıntılar facebook.com/fanzinfest adresinde

www.fanzinlik.com "fanzinlerin radyoları"nda canlı ve banttan yayınlar yeniden başladı... Yayın yapmak isteyen fanzinler iletişime geçebilir.

Bugüne kadar bastığımız tüm kitaplar Fanzinlik'te

Tıpkıbasımlar:
İnilti – Akıl Hastalarının Yazdığı Şiirler
Mehmet Kartal – Hayatım Harbiden Roman
Ece Ayhan – Çanakkaleli Melahat'a...
Ece Ayhan – Bakışsız Bir Kedi Kara

Aşkın Yücel Seçkin – Ayak
Aşkın Yücel Seçkin – İdamın ya da İntiharın
Buğra Kavukçuoğlu – Acele
Deniz Ocakaçan – Filtresiz
Girdap Zack Unthatow – Geriye Dönüşler
Eyüp Özdemir – Hangi Kadehte Kalmıştık?
Umut Taylan – Kötü Evlat
Aşkın Yücel Seçkin – Nihai
Bu Sirk Benim – MED
Buğra Kavukçuoğlu – Tanrı Şiir

ne copyright ne copyleft

COPYCENTER

6 Ekim 2002- 4 Nisan 2015

Aşkın Yücel - askinyucelseckin@gmail.com

Orada Kaldı

Sorularla ve cevaplarla örülü yalnızlığım beni o gece meyhaneden meyhaneye savurmuştu. Karaköydü, kaldırım taşıydı. Uyandığımda susuz; aç, bitkin ve sokak kokuyordum. Ara sokaklardan süzülerek bir tanışın kapısını umarsızca çaldım. Uykulu gözlerle kapıyı açtı. Buyur etmeden içeri daldım; mutfağa süzülüp atıştırdıktan sonra salonda yataklarda ve koltuklarda uzanan çıplak bedenlerden anladım ki gece yoğun geçmişti. "Bir duş alıp çıkacağım dedim". Değil rahatsız olmak; oralı bile olmadı. Açıkça söylemem gerekirse bulunduğum durumdan dolayı çıplak bedenler beni tahrik etmişti; duşta mastürbasyonu düşündüm, kendime yediremedim. Alelacele evden dışarı attım kendimi; tramvayda bir yön seçmem gerekti. Tek bildiğim oradan uzaklaşmam gerektiğiydi. Bir sonraki durağa yaklaşırken yüz çizgilerinden anladığım kadarıyla...

Ruhum bir duyudan sıyrıldığında tüm merkezi sinir sistemim uyuşmak ister. Aşksız yaşayamam. Ve bu cümleyi yazdığımı unutacağım; yapmayacağım dediğim herşeyi yapmış bir insan olarak.

Ne sol el orta parmağım tepki verdi ne de sol baldırım... Biri uyuşma, uykunun işteş hali olarak yalnız...

Kaç gün sonraydı, hatırlamıyorum. Unutacağımı bile bile... Tramvaydaydım, parçalı bulutlu. Yine parlayan bir etek, sarı uzun saçlar, ince bir bluz ve elli yaşın verdiği görkem. Yalnızca bu sefer yanında bir başka biri. Çok uzun sürmedi yolculuk. Bir pastanede ben onu takibi bıraktığım yerde bitti.

Bir kafedeydik; o lavabonun bulunduğu katı terk eylediğinde ben çıkışın hemen orda anlamsız bir gazeteye bakıyordum. Çıktı; o ve genç yine oradaydı, başka biri olarak.

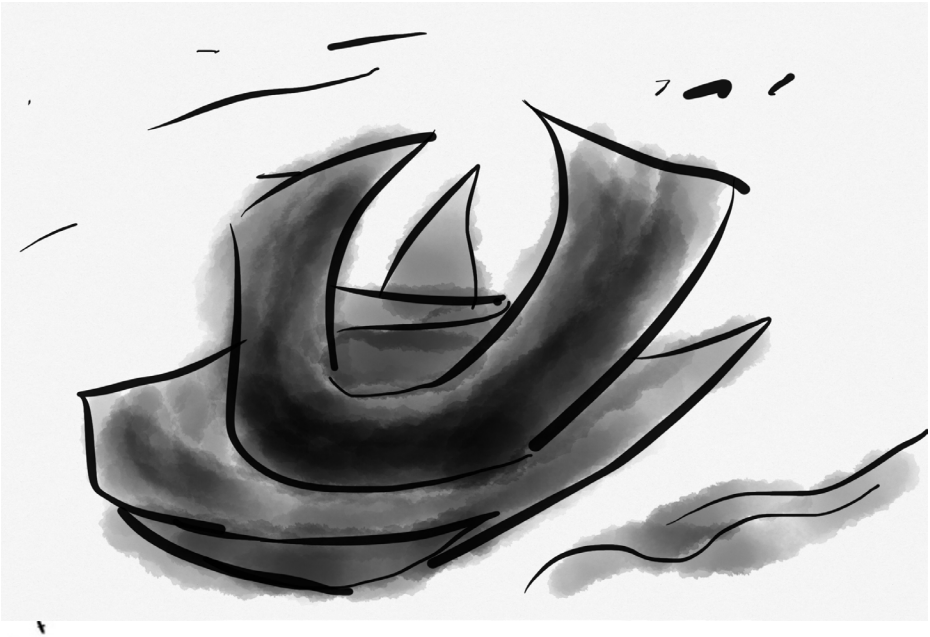
Deniz çok derin, yüzme bilmiyorum. Biri bizi buradan çıkarsın artık, boğulduk.

Meyhaneye geri dönüyorum, derin bir şüphe kuşkuyu özlüyordu. Taktiklerin anlamsızlaştığı her yerde doğrudan olmak, yeni bir taktik eleman gibi dahil oluyordu oyuna. Yan masa bizi dinleme!

Biz bize oluşun soru ve cevabı içerdiği o gece ben meyhaneden içeriye giremişti. Zira biz izin vermemiştik başkaları olarak!

Sağ baldırımı kendim dövdürdüm ve çıkmadım girdiğim yerden, sorguyla!

Kısacası "okuduğumuzu anladık mı" ya bir yanıt olmadı bu ve benzerlerim. Nedense yoksunluk orada kaldı, geçmiş.

tanrının şiiri

ve başka bir uyandım beyaz mı dışarısı
biraz soyundu mu insanlar nedensiz gülebilirler
ah belki yüzlerini güler halde yaratacaktım onları
bilebilirdim ama geçti bilmemişim esirliklerini
varolmak için doğurdum bütün koşullarını 6 zamanda
6 zamanda onları ne kadar eksik yaratmışım tıpkı
tıpkı tanrımın beni tanrı kıldığı bitmezlik içinde
mutsuzlukla umudu denk kılmayacaktım, kopyalamışım
belki renkleri iyi icat ettim ve
ve başka bir uyandığım beyaz mı içerisi
hiç ölmeseler tanrılar yaratmadan olabilirler
canım belki yüzümü hiç yaratmayacaklardı benlerim
görebilirdim ya esirgemedim bakışlarımı özgürlüklerinden
yokolmak için doğruldum bütün koşullarda 6 zamanda
6 zamanda beni annemin özlemi kadar eksik aynı yerden
tıpkı insanın mağarayı tanrı kıldığı hasret içinde
renklere kodlamışlardık mutluluk ve umudu, lardık
başka bir uyudum beyaz mı dışarısı ve.

kıpırtı

Odasında yatıyor. Günlerdir yatıyor. Dışarıda kendini tekrarlayan mide bulandırıcı bir ağaç var. Perdeyi açıp onu görmek istemiyor. Zamanın geçtiğinden emin. Odasının dağınıklığı bu işe yarıyor. Açılmış Bir karton var hemen yanında. O karton dün başka bir yerdeydi ya da bir önceki gün. Odada eşyalar geziniyor. Sonra gelenler öncekilerden daha hızlı hareket ediyor. "Gençken…" diye düşünürken gözleri kapanıyor. Adayı görüyor. Vapurun içinde olmalı ama ne sesini duyuyor ne insanları görüyor. Denizin üstünde olmalı ama ne suyu görüyor ne ufku. Adayı görüyor. Görüntü ağır ağır adaya yaklaşıyor. Gözlerini açıyor. Sol eliyle hafifçe kartonu ittirip, kapıya doğru dönüyor. Kapısı ne olursa olsun, ne kadar direnirse direnşin, eninde sonunda bu odadan çıkacağını hatırlatıyor ona. Tüm eşyalarla birlikte çıkıp gidecek bir gün bu kapıdan. Genç olan eşyalar en önden, hiç arkalarına bakmadan koşa koşa çıkıp kaybolacak. Sıra yaşlılara geldiği zaman perdeler ve pencerelerin hepsi açılacak. İçeri bahçede oynayan en sakin çocuğun nefesi dolacak vs kesinlikle mevsimlerden bahar olacak. koltuk, abajur, masa, kütüphane… "Zaman!" diyerek yastığını düzeltiyor. Bir çocuk bir alışveriş merkezinde babasının beyaz spor ayakkabılarını takip ediyor. Kafasını kaldırdığında babası yerine başka birisini takip ettiğini anlıyor. Her yer birden bire kalabalıklaşıyor, insanlar hızlanıyor, görüntü netleşiyor, başı dönüyor; ne kadar çok çocuk, ne kadar çok baba var etrafta! Kendisini yatakta hafif yukarı doğru itiyor. Uykusu kaçıyor. Uykusunun bu kaçma anını çok seviyor. Dedesi bulmaca çözüyor, ananesi fal bakıyor. Gözlerini perdeye dikiyor. Dışarıda kendini tekrar eden bir ağaç var. Artık onu görmek istiyor. Perde kendiliğinden açılıyor. Rüzgarlı ve yapmurlu bir gün tahmin ettiği gibi ama ağaç kendini tekrar etmiyor!

İnanılmaz bir coşkuyla saçlarını sağa sola savurarak geçen her anını kutluyor bu dünyada. Her an değişerek, her an ölüme yaklaştığını bilerek daha hızlı hareket ediyor. "Olağanüstü" diye düşünürken, birden bire kapısını tekmeleyip içeri bir kadın giriyor. Telaşlı biçimde sağa sola bakıp, hızlıca koşarak penceresinden atlıyor. Ani bir refleksle kalkıp kazağından tutuyor. Bütün gücüyle çekiyor. Kazak esniyor, o tüm gücüyle geri çekiyor ama kazağın ve onun elinden bir şey gelmiyor. Kadın düşmek istiyor ya da geri çıkmak istemiyor. Tüm insan üstü güçleri, kazağın kazak üstü gücü yetmiyor. Kazak bir yerde kopuyor, uyanıyor!

Etrafa bakıyor. Ağaç kendini tekrar ediyor ama kalbi yerinden çıkacak gibi atıyor. Olağanüstü!

Ayşegül Ağustos

İSMİNİ VERMEK İSTEMEYEN TROLLE RÖPORTAJ

-İyi akşamlar, nasılsınız iyisiniz?

Afiyetteyim sağ olun. Siz?

-Ben de iyiyim teşekkürler. Başlayalım o zaman, troll nedir?

Bu soruyu sokak röportajlarında kullanırsanız sosyal medyada tatmin edici bir geri dönüş alacağınızı düşünüyorum. Ayrıca vatandaş verdiği cevaplarla farkında olmadan sizi trolleyecektir. Böylece trolün ne olduğunu bizzat tecrübe ederek öğrenmiş olacaksınız.

-Evet fakat şu an için öyle bir imkanımız yok, bizi aydınlatmanız lazım. Mesela nasıl cevaplar olabilir bunlar?

Mesela bir abimiz anlatacak: "trol işte troleybusun yeraltındaki versiyonu, şimdi metrobüs nasıl metro oluyor işte onun gibi yani teknoloji çok gelişti takip etmek lazım." Amcanın biri kolaya kaçacak: "turol mü eee turol Japonya'da bir ülke", bilinçli bir teyze :"trol ıı nesli tükenmekte olan bir balık türüydü galiba…" vs.

Kendilerine trol diyenlerin tavrı da bunlardan farklı değil, sadece ortaya nasıl bir yem attıklarının farkındalar, yani troleybüsün trolle alakası olmadığını bildikleri halde böyle konuşabilirler çünkü röportajda çıkıntılık yapmak, sorulan soruyu anlamsızlaştırmak istiyorlar. Esasen, bir balık avlama yöntemidir, trol. avi diye geçer, bana göreyse faydalı bir virüstür troll. Yine de çeşit çeşit troll var; aktroller, inciciler, Adnan Oktar… bunları bir başlık altında toplayamayız.

-Peki siz ne tür ortamlarda trollük yapıyorsunuz?

İnternetin her köşesinde dil din ırk ayırt etmeden trollük yaptım. Buna aktrollük de dahil incicilik de, ekşi trollüğü de… Uluslararası alanda da troll oldum, birkaç yabancı dilim var. Hiçbir ideolojinin savunucusu olmadım, hepsini gereksiz buluyorum ve anlamsızlaştırmaya çabalıyorum o yüzden her şeyi trolleyebilirim, toplumsal değer tanımam.

-ANANIZ? BACINIZ?

Tanımam evet, asi aykırı ve edepsizim. Her tür soyut kabulle arana mesafe koyabildiğinde yani bunlarla olan mevcut bağlarını kopardığında, bütün anlayışlardan ve kabullerden gerçekten tat almayı başarıyorsun çünkü gülebiliyorsun. Mesela aktrollük yaparken akplilikten bir akpliden daha fazla haz aldığıma eminim ayrıca akpliliği daha iyi de anlamış oluyorum.

-Böylece neden trollük sorusuna da cevap almış olduk. Yine de şu bir gerçek ki trollemek ciddi bir meseleymiş gibi konuşuyorsunuz, oysa özünde milletle taş*ak geçiyorsunuz biraz samimi olalım.

İyi fikir tatlım, samimi olalım. Valla ben ciddi/komik ayrımı yapmıyorum. Söylediğim hiçbir şeyde ciddi değilim kimi zaman öyle görünse bile. Hem ciddiyet kadar komik bir şey olamaz.

-Peki, bütün anlayışlara karşı olmaktan bahsediyordunuz, anarşik misiniz?

Öyle de denemez ama hiçbir molotof kokteylini kaçırmam.

-Politik görüşünüz yok yani?

69 hareketindenim diyelim.

AKTROLLÜK MACERASI ve SÜMEYYE

- Güzelmiş! Peki aktrollük yaptığınıza göre trollük yaparak para da kazanıyor olmalısınız.

Aktrolling yaptım ama o kendimi trollemek içindi. Ha evet para da kazandım evet ama İnsan zaman zaman kendini trolleyebilmeli, buna inanıyorum.

-Kadın olmanız aktrollingde sorun çıkarmadı mı?

Yok, aktrollerle Sümeyye ilgileniyor. Kadın kadına anlaştık. Daha doğrusu şöyle ifade edeyim, zaten başlangıçta kimliğimi ifşa etmeme gerek yoktu bir takım bağlantılarım vasıtasıyla internetten iletişim kurduk. İşinizi gerektiği gibi yaptığınız sürece kimse kimliğinizle de ilgilenmiyor açıkçası. Fakat ben işimde çok iyiydim, fazla öne çıktım ve yüz yüze görüşmemiz gerekti.

-Ee?

Dediğim gibi adamlar profesyonel, nasıl biri olduğunuzla çok ilgilendikleri yok, yaptığınız işin iyi olması önemli. Sorun olmadı yani. Sümeyye tam babasının kızı.

-Başka gelir kapısı açtı mı peki trolling?

İnternet üzerinden büyük reklam şirketleriyle çalıştım. Tv'ye de iş yaptım mesela Okan'ın ekibinde çalışmıştım. Ama tartıştık, ayrıldım.

-Neden tartıştınız Okan'la?

Şimdi süreci anlatmayayım fakat Okan'ın Kibirli ve mutsuz bir adam olduğunu düşünüyorum. Kendini güldüremeyen adam başkalarını ne kadar güldürebilir?

KİŞİSEL – KADIN TROLÜ DAHA YAKINDAN TANIYORUZ

-Favori trolünüz?

İnternet trolleri biraz ukala oluyor, ben daha çok adı konmamış trollemeden hoşlanıyorum. Mesela bir matematik trolü olarak Devlet Bahçeli (40) , din trolü Adnan Oktar, müziği trolleyen Gaye Su Akyol... Sonra, yerel seçimleri trolleyen bağımsız aday Rakı şafak Tanrıverdi var, geçmiş trollerden de Sokrates ve onu trolleyen Diyojen favorim.

-Şimdi belli ki bazı isimlerle dalga geçtiniz, bazılarını harbiden seviyorsunuz vs. ama aklıma en çok takılanı sokrates oldu. O nasıl troll oluyor? Diyojen kim? Araya bu isimleri serpiştirerek entel ve kültürlü mü görünmeye çalıştınız yoksa?

Yok o hamleyi "Gaye Su Akyol" ismiyle yaptım siz karıştırmışsınız. Yaptığım işin tarihiyle ilgilenirim. Sokrates insanları tahrik ediyor, alışılagelen, bildik ne varsa zan altında bıraktığı için onunla konuşan 2 dk'da ambale oluyor. Bu esnada herif eğleniyor. Diyojen'se toplum içinde çıkarıp 31 çekmişliği olan bir yiğit, bilen bilir. Bu adamın adını zikrederek kültürlü olamazsın yani.

-Çok enteresan… Biraz da gündelik hayattan konuşalım, mesleğiniz var mı?

24 saat açık bir veteriner kliniğinde bazı geceler nöbet tutuyorum. Ayrıca ufak çapta çeviri işlerim oluyor.

-Medeni durumunuz nedir? Sevgiliniz var mı? Sevdiğinizi troller misiniz?

Evet sevgilim var, ona küçük şakalar yapıyorum. Bir kadın için adamları trollemek dünyanın en kolay işi. (gülüşmeler) eğlenceli biri olduğumdan yalnızlık çekiğim pek görülmüş bir şey değildir. Yine de bazı adamlar alıngan oluyor küsüyorlar, hemen ayrılıyorum tabii. Onlar için de iyi oluyor.

-Peki bu röportajı trolleyip trollemediğinizi nasıl anlayacağız?

Değil mi? Belki okuyucuyu trollüyorum çünkü soruları soran da benim, cevaplayan da?

-Hadi öyleyse bir soru sorun, hevesinizi alın

Hımm, internete bağlanabilen son insan olsan napardın?

-Bunu sokakta vatandaşa sorsana dostum

Ooooooooo intikam

-Ayıpsın, güzel muhabbetti teşekkürler

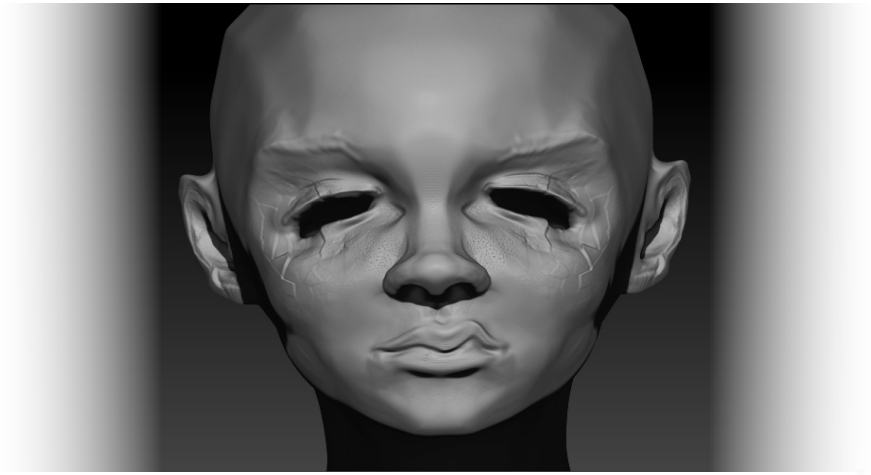
Aynen, hadi yiyelim şu yemeği artık.

İlk heyecan Selvin,
İlk heyecan.
Bak dedim sana
Gökler yere kadar iniyor.
Ufukta ince bir İstanbul yeryüzü.
Hazan bulutları dağılmış, Gidiyor.

Deniz Ocakaçan - http://mucahyat.tumblr.com

unutkanlık

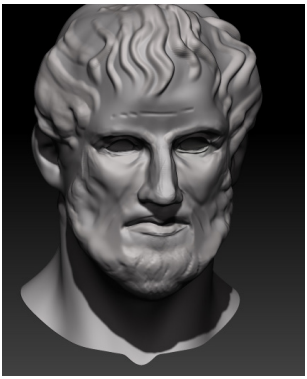
dudaklarınız düşmüştü çiklet çiğnerken hatırlıyor musunuz? hani birisi intihar etmişti ve bir daha yüzünü göremeyecektiniz ama siz "neden" diye sorup çiklet çiğnemeye devam etmiştiniz. dudaklarınız düşmüştü ve ben sizi o gün aslında öpmemiştim. nefes almaması için bir daha, dudaklarınızı öldürmek istemiştim. hatırlıyor musunuz? Siz sonra gitmiştiniz. yani siz gittiğinizi düşünmek istemiştiniz. hiçbir kelime de söyleyememiştiniz. dudaklarınız düşmüştü, dişlerim sanmıştınız hatırlıyor musunuz? yüzünüz grinin tonlarını yasamıştı bir bir. şüphesiz ben sizi öldürmek istemiştim. hiçbir şey söyleyemeden gidişinizi hiç unutmayacağım. size en yakışan rengi, griyi ben vermiştim size o gün. boynunuza bir mezar taşı takıp gitmiştiniz. birisi intihar etmişti, kimdi, hatırlıyor musunuz?

Konu: Boktaki Tarihsel İroni
Biçim : Felsefi Polim

Abstract : Bok tarihsel bir ironiyi de temsil eder. Örneğin Platonun Parmenides diyaloğunda yok-hükmünde olan bok Thomas Aquinas'ın cennetinin kapısından içeri giremez. Fakat bokun kaderi modern fiziğin gelişmesiyle bir anda tersine döner. Bok da atomlardan oluştuğuna göre en az felekler kadar VAR'dır. Tarihte eşi benzeri olmayan bu yükselme hikayesindeki ironi, bokun varlıklar aleminde hızla yükselmesine karşılık eskinin esas varlıkları tanrı ve ruhun bu sefer yok-hükmüne düşmesidir.

devamı 18. sayıda...

Cengiz Yılmaz - cengiz7yilmaz@gmail.com

dangalak

Bazı anlar vardır mesela bir deniz kıyısında oturup içerken gemide gidiyor olmayı, gemide giderken deniz kıyısında olmayı isteriz. Bu öyle anlardan biri değildi, bir uçurumun kenarında karşıda adaların bulunduğu karanlık gökyüzünde çakan şimşeğin tanrının bize göz kırpması olarak değerlendirmiyordum. Virajlarla dolu berbat bir otobüs yolculuğundan sonra, bir iş için Muhittin Abi'yle beraber bir masa başında gelenlere bilgi vermek mecburiyetindeydik. Çokluk, bu iş seyahatleri üstüm olan Muhittin abi'nin cep telefonu konuşmalarıyla benim de masamıza uğrayanlara orda olmadığım halde tüm sahtekârlığım ve güler yüzümle cevap vermemle geçerdi. Yani uçurumun kenarında oturan benle, bu hijyen dolu vitrin ışıklarının parlattığı salonda masanın başında oturan benin bir mekana hapsedilmişliğini yaşıyordum. Muhittin abi'nin bitmek bilmeyen konuşmalarından bir an için sıyrılmak için salonun balkonuna sigara bahanesiyle kaçtım; hiç sevmediğim halde sigara içer gibi davranıyordum, sırf bu kendimle yalnızlık molalarının bahanesi olsun diye… Balkonun takdire şayan bir deniz manzarası vardı, sigara içmek istemiyordum, yalnızlık molamda yalnızca ufku seyre dalmak yetecekti bana biraz da oksijen… Derken yalnız olduğu düşündüğüm balkonun köşesinden bir ses duydum:

-Hey!

İrkildim ve o yöne baktım.

-Ne kadar da dalgınsın?

-Şey ben.. öhööö…

Karşımda döpiyesli lakin sol omzunda dövmesiyle ve sağ yana uzamış sigarası ve bakışlarıyla hiç de ait olmadığı bir mekanda bulunuyormuş hissini taşıyan bir kadın yanıma doğru geldi ben öksürmeye devam ederken.

-Seni izliyordum.

Sigarasını balkondan aşağıya fütursuzca ve orta parmağının tırnağını kullanarak fırlattıktan sonra :

-Beni bu saatlerde ara yarın mutlaka, nerede tanıştığımızı sana hatırlatacağım.

Telefon numarasını hızla söyledi ve tam içeri girerken son bir bakışla telefonu kaydettiğimden emin oldu. İçim bilinmeyen karşısında ki o garip huzurla doldu. Molamı uzatmadan masaya geri döndüm. Çantasını karıştırmakta olan Muhittin abi'nin sinirden soğuk soğuk terlediğini gördüm.

-Şarj aletini getirmemişim. Bu izbe kasabada Pazar günü nereden bulacağız şarj aletini, konuşmam yarıda kaldı. Seninki ince uçluydu değil mi?

-Evet abi. Peki pilleri uyar mı?

Telefonun pillerini çıkardık, uydular. Böylece geceye kadar muhittin abi 3 defa telefonun pilini bitirip benim telefonda şarj etti. Gece bu tip sahil kasabalarına iş için gelmenin en güzel yanlarından biri olan rakı-balık sofrasına oturduk. Gözlerim onu arıyordu, hayal kurmamaya çalıştıkça gözümün önünde daha fazla canlanıyordu. İlerleyen saatlerde dayanamayıp arama yapmak için telefonumu kapatmaya çalıştım, kapama tuşu çalışmayınca, pilini çıkarıp cebime koydum. Bir litre rakıyı yuvarladıktan sonra susuzluktan kavrularak ayakkabılarımı bile çıkarmadan yatağa attım kendimi. Sabah zor da olsa uyandım, Muhittin abi dün tüm işleri ayarlamış bugün masa başında oldukça sakin bir gün geçirecektik. Kafam çatlayacak kadar ağrıyordu, duşa girdim, içine bir dilim limon konmuş maden suyu içtim, biraz yürüyüş ve demli çay iyi geldi. Öğleye doğru salona ulaştık. Masa başındaki yerimizi aldık. Gece abuk subuk aramalar yapmamak için ikinci dubleden sonra kapadığım telefonumu açmalıydım. Pilini takıp açma tuşuna bastığımda gece ikinci dubleyi yuvarladıktan sonra telefonun kapanmadığını ve pilini çıkardığımı hatırladım. Ne ahmaklık, elimi alnıma vurdum. Kapanmayan telefon aynı zaman da açılmayacaktır da.

Pis sırıtışıyla sanki durumu anlamış gibi gözüme gözüken Muhittin hıyarı:

-N'oldu kafanda filler mi tepişiyor?

-Yok abi, bi balkona çıkıp hava alayım, sinüzitim azdı galiba…

Balkona çıktım, tüm bu ufak macera buraya kadarmış diye düşündüm. Nereden tanıyordum onu? Telefonu tamir ettirebilir miydim? Niye kağıda yazmazsın ki ahmak? Tam pes edip içeri girerken, telefondan ses gelmeye başladı. Telefonun alarmı çalıyor ve ekranda telefonun açılmasını istiyorsanız yeşil tuşa basınız yazıyordu, gözlerim belerdi, ellerim titredi, macera bitmemişti, o yeşil tuşa bastım ve telefon açıldı.

Aşkın Yücel - askinyucelseckin@gmail.com

Duman ve ateşle aleyhimize...

Duman ve ateşle oynamayı sevdiğim yıllardı. Bir ülkeydi ada arzunun arka bahçesinde; toprağı işlemekten hoşlanırdım; meyve yemek yerine. Olmayan ülkeleri gezerdik hayali gemilerle; fethetmek bana göre değildi daha doğrusu annem ve ablam umudu öğretmişlerdi çorak topraklarda. "Ben" denen mefhumdan hoşlanmamaya başlamamda benzer yıllardı yani duman ve ateşle oynamayı sevdiğim yıllar. Hayallerimde olanı o kadar yaşamaya ve yaşatmaya başlamıştım ki; karanlık adeta bir tiyatro sahnesiydi benim için olmayanı yarattığım. Konuştuğum ve oynadığım tüm yaşıtlarımı da ikna etmiştim; inanmadıkları yerde kanıtlarımı sunmak için hiç bir değeri önemsemiyordum adeta bir Borgias'a dönüşüyordum. Yine aynayla barışık olduğum yıllardı. Kayıtsızlık ve güneş saatinin önemli olduğu... Gölgelerin ve bulutların anlam katılabilir yanlarını keşfetmekti; maymun iştahlılığın anlaşılamayacağı bir samimiyetti yaklaşmak bir bahçeye. Arka ve ara bahçeler hep olmuştur; olagelmektedir. İster Katedraller kadar ihtişamlı ister kerpiçin verdiği huzur kadar sıradan. Yaktın mı diye soracaksınız ya da sordunuz. Hayır, yakmadım. Geriye döndüğümde birbirine dönüştüklerini gördüm. Derince bir soluk çektiğimde yüksek bir tepeden uçsuz bucaksız şehre ve şehrin tarihine bakıyordum, göz kapaklarımı ovuşturduğumda okyanus kokusu gözeneklerimi kaplıyordu, çamura şekil veriyordu insanoğlu. Peki ne oldu diye soracaksınız ya da sordunuz. Sevmediğim "ben" de sordu sevdiğine. Ona radyodan duyulan analog ses derman oldu: "İlk yarı 0-0 bitti; herşey iyi gidiyordu. Sonra bir baktım 5-0 olmuş." "Neden?" diye hep bir ağızdan sorduk ya da sormuş bulunduk. "Zaman geçmiş" diye cevap verdi tok bir ses.

Deniz Burnaş

Bir kız çocuğunun gözlerine bakıyorum
Zamanlı ağlıyor, zamansız gülüyor
Annesinin verdiği küpelerde
Aradığı sevgiyi buluyor

Ormanda dikkatli kaybolmuş bir akıncıyla
Ruhunu sakinliyor
Sevimli yüzünü ekşitmeden duramıyor
Müziğe eşlik eden sözler söyleniyor

Yorulmayan yorganlar seriliyor
Üzerinde tepişiliyor
Ot samana dönmüyor
Dirençli günler hiç bitmiyor

Kız çocuğu samanlıkta bir yüz görüyor
Tepişilen dağlar akla geliyor
Yine avlanmaya gidiyor
Şansına bir geyik buluyor

Yüzünü gülmelerden alamıyor
6 kurşun diziyor
Sonra kadın bir bakmışız
Akıncıya siyah bir geyik getiriyor

Çok pahallı değil,
5 kuruşa satıyor
Sevimli bir şekilde pusuyor
Sonra bir kovboy geliyor…

Aşkın Yücel - askinyucelseckin@gmail.com

“yeri neresi?”

Onu suçlayacak hiç bir sebebim yoktu yine de aklımın oyunlarına kendimi bırakmak cazip geldiğinden suçlamıştım; çirkinleşmiştim hem de çok. O durağa nasıl geldiğimi anlayamamıştım. Kapı önünde saatlerce bekledim ne gelen vardı ne de giden. Olmayanı yaratmaya karanlıkta başlamıştım. Karanlıktan hiç korkmadım hatta beni orda çeken nice hayal vardı. Yine de yaptığım bu planı işletmeye karar verdim. Başarılı olduğum konuları tahtaya yazdım; sakince oturup tahtadakilerini defalarca okudum. Artık tüm kimliğimden vazgeçebilirdim. Yalan söyleyerek başladım. Adımı hatırlamadığımı ve bana verilebilecek tüm isimlere açık olduğuma kendimi ikna ettim. Köksüz, yersiz ve yurtsuz yaşayabileceğime sonuna kadar güvendim, evi terkettim, bulaşıkları olduğu gibi bırakarak... Hemen her bir kürede bir diğer küredekilere karşılık gelen şeyler olduğu sık sık aklıma takılırdı. Eşleştirme yapmaksa basit bir jimnastik. Suyu içtim. Önüme ilk gelene yaşanmışlıklarımla bağları çok zayıf ya da neredeyse hiç olmayan hikayeleri anılarım olarak anlatmaya başladım. Başlarda çelişik ifadeler ya da tavırlar sergileyeceğimden çok korkuyordum; sonraları ise neredeyse bu korku fanteziye dönüştü. Örneğin doğumum hakkında anlattıklarımda çelişik ifadeler oluşma ihtimalini sezdiğim anda bunu başka çelişik ifadelerle telafi etmeye başladım. Böylece sarmallar git gide iç içe geçmeye başladı. Öyle büyük keyif alıyordum ki çelişkiyi oluşmadan sezmeye başladım böylece bazen kasıtlı bazen de kendiliğinden olacak şekilde devam eden bir seri oluştu; norma uygun gözüküyordu. Artık ayakkabı numaramdan gezdiğim yerlere kadar başka bir insan olmaya başlamıştım; açıkçası insanlar da çok önemsemediklerinden rahatlıkla devam ettim bu olma haline. Soru sormanın o kadar yaygın bir eylem olmadığını fark etmem de

bu döneme denk gelir. Tatmin edilemeyen bir zihin için bu sürekli yeniden kurulan ülke hareket edebildiği bir zemin haline gelmişti. Dahası artık anlatı yoluyla kişisel hikayeler içinde yer etmeye de başlamıştı; yani öyle ki bu ülkeye saldıracak olsalar bile karşılacakları kendi silahları olacaktı, keza oldu da. Kendisinden şüphe ettirecek kadar mükemmeldi ki başlangıç: devamının bir felaket olmasını mesafeli olan herkes kolayca anlayabilirdi. Neyse ki bu başlangıcı kolay atlattı ve devamında kimsenin aklına gelmeyecek bir fikir buldu. Madem ki saldırılmasından çekinmiyordum; o zaman hem bir saldırı olarak algılanabilecek hem de hikayenin bir benzerini içinde barındırabilecek yeni bir hikaye gerekiyordu; simetrik hikaye diye de anabiliriz bu fikri. Tıpkı farklı kürelerde bulunan elemanların eşleşmesi gibi bir çaba gerektiriyordu. Başlangıcın mükemmel oluşu gibi plan dahilinde bu hikaye de önce beklenen sonuçları verdi. Deliye dönmüştüm. Olmayan ülkemin karşısına olmayan bir ülke çıkarılmıştı. Uzlaşmak aklımdan bile geçmemesine rağmen uzlaşmış gibi gözüktüm -anlattığım hikayenin baş rolü gereği öyle olmam gerekiyordu- ve akabinde evden çıkar çıkmaz küplere bindim ve seri halde eve dönüş yollarını aramaya başladım. Köksüz, yersiz ve yurtsuz yaşayabileceğime dair güvenim sarsılmaya başlamıştı, ağladım. Yine de kapı önünde bekliyordum benim olmayanıma karşılık gelenin olduğuna dair bir umudum vardı. İnkar etmeye başladım ve hemen ardından onu suçladım. Sebepsizce... Anahtarı kaybetmeseydi neredeyse hikayeler örtüşecekti ve benim olmayan hikayem başka bir olmayan hikaye tarafından ele geçirilecekti; saldırı hedefini bulacaktı. Yerinde olsam defalarca susardım.

Deniz Ocakaçan - http://mucahyat.tumblr.com

çizgili sonsuzluk

O mesafelere inaniyor cunku 'hayatin' sadece sevdigi kisiyle arasindan gecebilecegine inaniyor. Bazen bir sehir, bazen bir nehir, bazen bir dudak payi firtina geciyor aralarindan. Onun icin hic fark etmiyor. Belli bir aralik olsun da nasil olursa olsun. O mesafelere inaniyor! Yaslandikca yuzune coken mutsuzluk ifadesinin cocuklari tahrik ettiginin, gencleri sinirlendirdiginin her gun farkina varsa da degismiyor. Sevdigi kadinlar olse bile hayat onlarla arasindan akip gecmeye devam ediyor. O sadece hayata inaniyor, yasamak umrunda bile degil. Her gununu hic aksatmadigi bir duzen icinde geciriyor. Yalnizligini dakikalara bolmek, onun icin hicbir gezegenin yorungeden cikmadigi bir galaksinin parcasi olmayi surdurmek anlamina geliyor. Bu parca olma hali de evrenden gundelik hayata dogru muhtesem bir uyum icinde halka halka iniyor. Mesela dunyada baris; milletlerin hizaya girmesiyle, milletlerin hizaya girmesiyse devletlerin gucuyle mumkun onun icin. Devletin bekasi ya da icine dahil olunan herhangi bir hareketin basarisi icin feda edilen baskalari, muhtesem bir uyum icinde calismasi gereken bir sistemin devamliligini saglayan unsurlar olmak disinda bir anlam ifade etmiyor. O mesafelere inaniyor. Sadece dogar dogmaz mesafeleri yikmaya proglamlanmis cocuklarin degil, tum hayvanlar aleminin egitilerek belli ahlak kurallarina gore hareket etmesini saglamak gerekiyor. Sevginin sinirlari olmali! Dilini cikartip ozgur bir bicimde bir insanin ustune atlayip deviren, silap sulup yuzunu yalayan bir kopegin kalcasinda patlattigi bir odun parcasi onda huzun yaratmiyor, daha kotusu sevinc de yaratmiyor. O tum bunlari sadece evrensel bir gorev bilinciyle yaptigina inaniyor.

Onun yasinda olup saclari dokulmemis tek bir kisiye bile rastlanmiyor sokak-

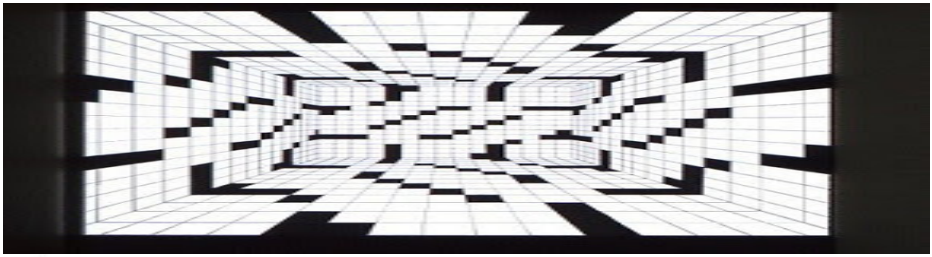
ta. Onun saclariysa beyazladikca gucleniyor cunku kimse onun kadar inanmiyor. Bu hayat icin feda ettigi onlarca ask ihtimali, ugruna hesapsiz tek bir fedakarlik bile yapilmamis yuzlerce dostluk ihtimali, ona yas ve guc olarak donuyor sanki. Tanriya iletecegini bildigi halde sadece Azrail icin sakladigi bir gulucuk tasiyor icinde. Azrail disinda ona ne bu dunyada ne de oteki dunyada yoldaslik edecek kimsenin oldugunu dusunmuyor zira. Tanriya inaniyor ama Azrail'i seviyor. Ona kalirsa bu varlik yokluk oynunda sadece ikisi kutsal bir gorev bilinciyle 'yasamiyor!' O mesafelere inaniyor; iki yasli arasindaki mesafeye, iki cocuk arasindaki mesafeye, iki torun arasindaki mesafeye… Iki. Herhangi bir durumda uc rakamina ulasildigi anda midesi iktidarini sarsiyor. Ucuncu kisi dedikoduyu getiriyor, iki kisi hirsizsa sayet ucuncusu asagilik bir mulkiyetci oluyor. Uc kisinin arasindaki iliskiler karistikca gorunmeyen elin tirpani da kiriliyor. Hasat ihtimali ortadan kalkiyor. Azrail rujunu dusuruyor. Ucuncu cocuk anarsist, ucuncu torunsa deli ya da muntehir oluyor. Bu istisnasiz hep boyle oluyor. Kurallarin islemesi icin iki cocuk ve iki torun gerekiyor. Bunu nereden kapildigi mechul bir fikirle destekliyor. O, zaman icinde soyunu unutmus soylu bir aileden geliyor. Unutulmus kurallari yeniden tesis etmek de ona dusuyor.

Soyunun saraya dayandigini iddia ederken cocukluk anilari tarihi bir ev gibi zamana yenik dusup yamuluyor. Kostugu koridorlar yamuluyor, altindan gectigi iskemlelerin bacaklari yamuluyor, vurdugu cocugun yuzu yamuluyor, on siradaki sarisin kizin beslenme cantasi yamuluyor, ogretmenin gozlukleri yamuluyor, babasinin tuvali yamuluyor, annesinin resmi yamuluyor… Esneyen cizgiler mesafeleri muglaklastiriyor. O da yamulan anilarinin patlayan kanalizasyon borularindan cevreye yayilan kokuya dayanamayip cocukluk yillarini unutmayi tercih ediyor cunku yasamak umrunda bile degil, o hayata ve hayatin icinde kaldigi duzene inaniyor. Cizgileri kendine dogru cekerek yakinlastiriyor, boylelikle anilarinda bile belli bir duzen icinde buyumeye devam edebiliyor. Buyuk bir sabir ve inatla kendi besigini salliyor. Yasamak umrunda bile degil o hayata inaniyor!

Aşkın Yücel - askinyucelseckin@gmail.com

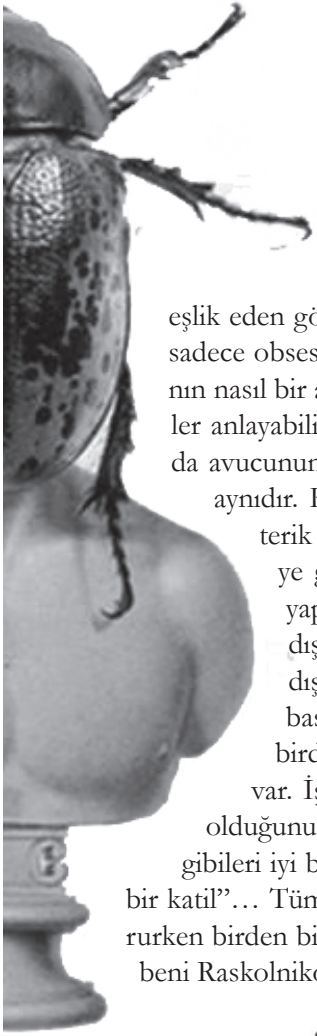
çok uzaklardan

O kadar dağınıktı ki masa hani imkanım olsa ayaklarından yakacaktım düzenlemek yerine. Pencereden dışarıdaki beyazlığı izlerken camdaki erimiş kum tanelerini gördüm. Miyoptum. O gece etraf dağılmış yalnızca sesler kalmıştı. Onlar da duvarlara çarpa çarpa azalıyorlardı. Canlı bir fotograf buldum yatağın üzerinde çıplak. Soğuk kapıdan üfürdüğünde rüzgarını bir tüy hafifliğinde yere düştü. Gözüm raftaki albüme ilişti, fotograf albümüne içinden rasgele bir fotograf aldım. Ne de hızla çürüyordu meyveler masanın üzerinde. Kapıyı kapadım, ateşi yaktım. Geride hiç bir iz bırakmamış olduğuma emin olmalıydım. İmkansızdı. Kar her ne kadar üzerini örtse de iz kalmaması için unutmam gerekiyordu. Ben de öyle yaptım. "Unutmak ihanettir" duvara çarpan seslerden oluşturduğum anlamlı bir bütündü. Artık haindim. Kendime karşı oynadığım bu oyunda masadan kalkamadım. Donmuştu bir kare, ne ileri alabiliyordum ne de geri. Camı kırdım. Süzüldü. Ağladım. Hıçkırıklarım duvarları çürütünceye dek. Güneş doğana dek çalıştım ve duvardan kopardığım bir parçayla evin içinde bir ev ve masanın altında bir kare inşa ettim. Tıpkı bir göle ya da havuza atlar gibi o kareye balıklama atladım. Erise de bir çürüse de bir. Çok uzaklardan gülüyorum yalnızca...

Deniz Ocakaçan - http://mucahyat.tumblr.com

paçavra notlar 1

Tanımadığın birisiyle tanımadığın birisi olarak tanımadığın bir sokakta yürümek ve sorgu yargıcının "senin gibileri iyi bilirim" diye başlayan sözlerini tekrar tekrar beyninde işitmek! Tekrar eden sözlere eşlik eden görüntülerin kaybolurken çıkardığı bir ses var. Bu sesi sadece obsesif insanlar duyabilir çünkü sürekli kaybediyor olmanın nasıl bir acı olduğunu sadece haksız yere dünyaya gönderilenler anlayabilir! Kaybolmanın, kollarının arasından kaçırmanın ya da avucunun içinden akan kumların çıkardığı sesin tonu aslında aynıdır. Kalbinde oturan cüce, kapakçığını gıcırdatırken histerik kahkahalar atıyor ve bu ses dayanılmaz bir raddeye gelene kadar ağır ağır yükseliyor. Dinlemek dışında yapabileceğin hiçbir şey yok! Hiçbir "başkası", hiçbir dışsallık bu sesi yok edemez. Zira "başkasının" ve tüm dışsallıkların uydurulduğu bir an var, sisin birden bire bastığı, sokak lambalarının birden bire yandığı, gecenin birden bire indiği, yolun birden bire kaybolduğu bir an var. İşte ben o anda yaşıyorum ve sorgu yargıcı'nın tanrı olduğunu ve sorgunun burada başladığını anlıyorum. "sizin gibileri iyi bilirim", "… ancak bir deha","pis bir hırsız ya da adi bir katil"… Tüm bu dünya denilen yoksunluğun içinde tanrıyla otururken birden bire beliren bir görüntüye doğru bağırıyorum : "Bekle beni Raskolnikov, geliyorum!"

sf@solucanfanz.in adresine bu çizgi romanın balonlarını yazıp yollayana ciddi bir ödül var....

Ayşegül Ağustos

A.T.A.M, BUGÜN YAŞASAYDI.

-Atam hoş geldiniz, sizi de buralara kadar yorduk kusura bakmayın.

Hoş bulduk, ben halimden ziyadesiyle memnunum evladım fakat vaktim kısıtlı biraz.

-Anladım öyleyse ne zamandır merak ettiğim bir soruyla başlıyorum hemen. Şahsınıza atfedilen özlü sözlerden rahatsızlık duyuyor musunuz? Favoriniz hangisi?

Rahatsızlık demeyelim de aşağıya imzayı çakmadan evvel cümleler üzerinde biraz daha çalışıp itinalı davranmakta beis görmemek lazım, en nihayetinde Atanızın ağzından çıkacak bu laflar… Sonra ortalıkta saçma sapan aforizmalar peyda oluyor mezarından kalkıp müdahale de edemiyorsun. Mesela neymiş efendim, "Hiç şüphesiz ki Antalya dünyanın en güzel yeridir." Buna çok gülüyorum, koskoca cihanda Antalya'ya mı kaldı güzellik, birincilik. Bakın çeşit çeşit diyar gezmiş adamım senede 2 haftalık tatili olan memurun ağzından çıkacak vizyonsuzluktaki lafları bana layık görüyorsunuz, biraz Ataya saygı yahu. Siz siz olun her sözüme itibar etmeyin.

-Valla çok haklısınız Atam, sözlü kültürün bugları işte naparsınız.

Pek tabii… Takdir edersiniz ki bu millet asırlar boyunca yazılı kültürden nasiplenmemek için büyük direniş gösterdi. Kolaylık olsun diye taa Avrupalardan latin harflerini getirdim mamafih o da tutmayınca kimseye yaranamadığımla kaldım ortada.

-Biraz da hususi meselelerden konuşalım. Bütün kadınları seviyorsunuzdur muhakkak, fakat ayrıca alakadar olduğunuz bir hanım var mıdır sorması ayıp?

Tabii, mesela musikiyi yasakladıktan sonra musiki söyleyen hanımefendilere karşı bende bir arzu oluşmaya başladı, gözüme daha cazip görünür oldular inanır mısınız? İnsan psikolojisi çok enteresan. İlaveten, Manson'un eski eşi Dita Von Tees'i çok alımlı bulduğumu ifade etmek isterim. Dita Hanım tam bir cumhuriyet kadını. Fakat kısa etekli ve sarışın Cumhuriyet Halk Fırkalı teyzeleri bilhassa tenzih ediyorum. Hatta o hanımlar komple kapansa da olur, laikliğimizden bir şey eksilmez.

-Cumhuriyet insanından söz açılmışken… Osmanoğulları'nın bugünkü çağdaş duruşu sizi şaşırttı mı?

Akli melekeleri yerine gelsin diye illa ki saltanata Erasmus mu yaptırmak gerekiyordu? Bilseydik zamanında İngiltere'nin mandasını kabul ederdik. Biz Türkler bağımsızlığımıza düşkün bir millet olduğumuz için beş vakte kadar otomatikman isyan çıkarıp mandayı lağveder hususi devletimizi kurardık.

-Demek ki yeterince ileri görüşlü değilmişsiniz Atam.

Osmanoğulları benim ufkumun ötesine intikal edebilen nadir organizmalardan biridir.

-Sansasyonnelik düzeyinde sizin açıklamalarınızın yanından geçemez ama ilginç bir sorum olacak; Mason musunuz?

Demirel kadar değil.

-Nasıl yani?

Bakın bu memlekete mason şapkası olarak bilinen fötr şapkayı ben getirdim! Verilen tüm peşin hükümlere rağmen öyle ya da böyle şapkanın benimseneceğinden emindim. Fakat Demirel'in şapkayla olan ilişkisi benimsemenin de ötesinde vahim bir hale dönüştü. Bu kadar abartılı bir kullanımı mümkün değil tahayyül edemezdim. Süleyman Bey de Osmanoğulları gibi beni bir hayli şaşırtan öğelerdendir.

-Sıkılmışa benziyorsunuz Atam isterseniz biraz daha eğlenceli bir konuya geçelim, mesela en sevdiğiniz yemek?

Vezir parmağı, hünkar yahnisi, imam bayıldı, arabbaşı çorbası gibi Saltanat ve hilafeti çağrıştıran menüler iştahımı kabartıyor. Şaka şaka yemedik sultanınızı latife ediyordum :)

-İlahi Atam! Peki, hangi takımı tutuyorsunuz? Biliyorsunuz bu mesele çok büyüdü ve toplumun akıl sağlığı için artık bir karar verseniz iyi olur. Fener mi, Bjk mi, Cimbom mu?

Yahu anlayın işte futboldan çakmıyorum. Sağda solda sual olunuyordu ben de nabza göre şerbet dağıtıyordum, ne bileyim meselenin büyüyüp hallaç pamuğuna döneceğini. Ben kurtuluş muharebesinde en ön sırada cenk etmiş kaç cephede kan dökmüş adamım, futbol beni nasıl heyecanlandırsın acaba? Ey bir topun peşinde koşan 22 adam, siz hiç savaş topu gördünüz mü!

-Siz de haklısınız Atam af buyurun derhal konuyu değiştiriyorum… Kemal ismini beğeniyor musunuz?

Kemal yine fena isim sayılmaz, bakın ben Şemsi Efendi İlkokulunda talebeyken matematik derslerine gelen muallimin o an ağzından öyle isimler çıkabilirdi ki Kemal'e yatıp kalkıp şükrederdiniz. Nitekim isim dediğin, çocuk yaştayken insanın şahsiyetini tepeden tırnağa değiştirebilecek cinsten bir kuvvet. Mesela o gün bana "İsmet" adı layık görülseydi hayat boyu başkalarının gölgesinde kurumaya mahkum kalacaktım Allah muhafaza! Anlayacağınız, hayatta risk almanın hakiki manasını o gün o derste öğrendim ben. Sonra silahlı mücadele peynir ekmek tabii zahmet çekmedim.

-Yeni Türkiye'yi nasıl buldunuz?

Bok gibi olmuş! Af buyurun… Münasip bir yerime benzemiş demek istedim. Şayet benim akranlarımdan her kim diriltilip sual olunsa bittabi aynı cevabı verecektir, düşmanlarım dahil.

-Bir alternatif olarak Komünizm için ne düşünürsünüz? Öldüğünde Che'nin çantasından nutuk çıktığını öğrenmek sizi gururlandırır mı mesela?

Bitirdiği kitabı çantasında taşımayacağına göre sonunu okumak nasip olmamıştır. Bu sebepten ötürü Küba devrimi eksik yapılmıştır. Bilakis bu eksiklik hayırlı sonuçlara yol açmış olmalı ki bizim memleket gibi boka sarmadılar.

-Çok doğru söylediniz, fakat içimiz daha fazla kararsın istemem iyisi mi sanattan bahsedelim. Elimizdeki istatistiklere göre heykelleriniz toplamda yaklaşık 25,437 kilometrekarelik bir alan kaplıyor. Küba'da bile Fidel'in heykeli yokken sizinki bütün haşmetiyle orada dikilmiş devrimi selamlıyor. Peki siz evrenin her köşesine heykellerinizin serpiştirilmiş olmasından hoşnut musunuz?

Söylediklerinize bakılırsa heykellerim takribi 40 bin taburdan mürekkep bir askeri birlik meydana getirebilir, fevkalade. Ve dahi, ağzınızdan çıkan rakamların aynı zamanda Ankara'nın yüzölçümüne tekabül ettiğini biliyor muydunuz? Böyle tesadüfler benim doğru istikamette olduğuma dair inancımı pekiştirir.

-Pekala son bir soru, Anıtkabir ortamı nasıl? Rahat uyuyabiliyor musunuz ATAM?

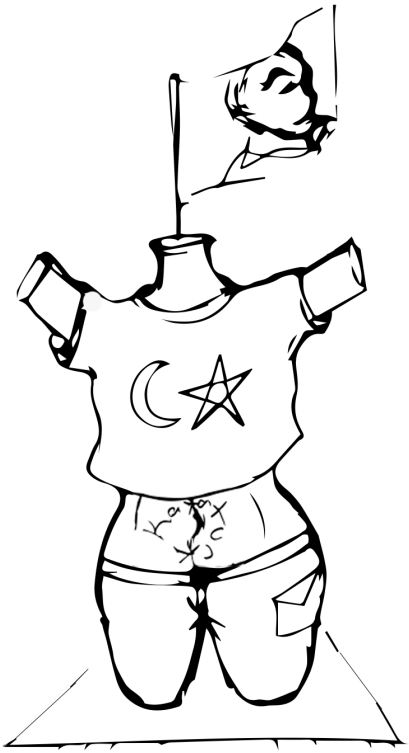
Pek değil. Birincisi, cesedim mezarda mütemadiyen ters dönmekten harap olunca yerine Yahudi iş adamı Yossi Kohen geçti, şimdi mezarı o döndürüyor anıtkabir ziyaretçilerinin dikkatine! Yine de bu vesileyle atam sen kalk ben yatam devri sona ermiş oldu en azından. İkincisi, bir süredir moda herhalde millet "atam bugün yaşasaydı" lakırdısı yapacak diye dakka başı hortlatılıyorum, o yüzden son kez kendi irademle ayaklanıp burada da ifademi verdim, artık beni rahat bırakırsınız diye düşünüyorum. Zira her fani gibi ölmek benim de hakkım… Atam çok yaşa atam kalbimizde yaşa, yaşa da yaşa bir yere kadar arkadaşlar atanız uyuyacak! (yaka silkiyor)

-Atamızı aldığımız yere koymadan önce eklemek istediği başka bir şey var mıdır acaba?

Emekli albaylardan sakının. Vücudun mahrem bölgelerine imzamın dövmesinin yapılmasından hoşlanmadığımı da ilgili kesime buradan duyurmuş olayım.

-Atamın muhabbetine de doyum olmuyor, çok teşekkürler Atam nur içinde yatın.

Bilmukabele evladım, ben teşekkür ederim. Askerlerim olduklarını iddia eden güruhu da selamlarımdan mahrum bırakmıyorum, atanız size kurban olsun :)

Deniz Ocakaçan - http://mucahyat.tumblr.com

varmış yokmuş

‘bir varmış’ı geçmiş ‘bir yokmuş’tan gün almışsın.

Cennet bahçelerinden kovulduğunda -henüz Havva’yı tanrıyla basmamıştın hatırla!- aşk sadece bir yükseklik korkusuydu. Bir paletin içine fırlatıyordun kıyafetlerini. Teker teker düşmek çok güzeldi. Düşmeden önceki o an daha da güzeldi. Havva ağacın gölgesindeydi. Sana kalsa, o zaman iki dünya da tanrının memelerinden ibaretti. Birinden bir diğerine düşmek bir maymun gibi güldürüyordu seni.

Tükürükler dolaşıyordu kantinde. Kantinde herkesin içinde tükürükler dolaşıyordu. Soda içerken birisi, alkolü illegaldi. Kinder sürpriz yumurtadan çıkmış polis arabaları devriyedeydi. Anlayacağın sosyalistti;

“Afrika!”

Dudaklarını şimdiden morartmış bir diğeri; kıvrılırken Beşiktaş’ın en kırmızı bankının üstüne, art niyetli şiirler üflüyordu şişesine;

“Afrika!”

Elinde, Atatürk ‘m(e)deni’ bir paraydı, yazı tura ata ata geldiği okulunda cebinde sakladığı sadece aç karnına küstüğü bir rüyaydı;

“Afrika!”

Kuzguncuk’lu bir lüfer, tuzlu suyunu etrafa saça saça çıkıp, küllerin üstünde güneşlenirken balıkçıların kaşlarını dikizliyordu;

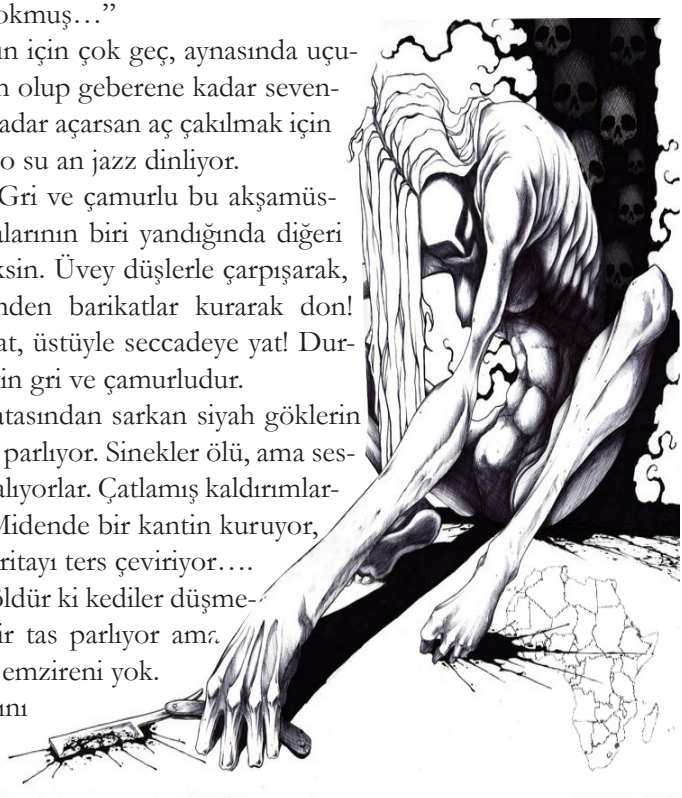
“Afrika!”

Henüz sen tanrıyı Havva’yla basmamıştın ve bu dünya herkese yetecek kadar açtı;

AFRİKA!

Sonra Marco Polo'nun Lord Byron'dan gizlediği bir kıtaya düşüverdin. Sekiz bacaklı gölgeler ağaçlarda geziniyordu ve her gece dallar kırılıyordu. Kahverengi bir okyanustu bulutlar, göbek deliğinden kum taneleri damlıyordu. Sekiz bacaklılar kimseden utanmıyordu. Burada fırtına dünyanın en eski mesleğiydi. Ellerini kimse görmedi, sesi kesik kesikti. 'Bir varmış'tan geçmiş 'bir yokmuş'a vurulmuştun. Hareket etmek hiç bu kadar zor olmamıştı. Rüyalarında ölüyordun artık. Maymunlar birbirini yiyordu.

"Bir varmış, bir yokmuş…"

Kırmızı rujlu kadın için çok geç, aynasında uçurum var. Alerjik astım olup geberene kadar sevenlerden. Kollarını ne kadar açarsan aç çakılmak için düşenlerden! Üstelik o su an jazz dinliyor.

Dön evine artık! Gri ve çamurlu bu akşamüstü don! Sokak lambalarının biri yandığında diğeri sönecek yine göreceksin. Üvey düşlerle çarpışarak, Baudelaire'in şiirlerinden barikatlar kurarak don! M(a)deni Atatürk uzat, üstüyle seccadeye yat! Durduğun yerde don! Evin gri ve çamurludur.

Geniş tavanlı kafatasından sarkan siyah göklerin arasından kızıl bir taş parlıyor. Sinekler ölü, ama sesleri a-tonal, yüzünü çalıyorlar. Çatlamış kaldırımlardan yola akıyorsun. Midende bir kantin kuruyor, akli evvel bir velet haritayı ters çeviriyor….

Kuşların hepsini öldür ki kediler düşmesin. Yukarıda kızıl bir tas parlıyor ama bu dünyanın hala bir emzireni yok.

Afrika kendi karnını deşmeye gidiyor.

bebek

şimdi bir adamı yaratmam gerekiyor
bir kadını yaratmam gerek aynı anda
şey
şeylerle doldurduklarımı tohumlamalıyım
yani bir adama ve bir kadına anlam katmalıyım
tek bedende bütün evren olandan bahsediyorum
diyorum ki herkese anlatırken anlamalıyım
şey
yani şeylerin boşlukları öldürecek artık beni
aslında kalktığım koltuğa dönüp bakınca
orada kendimi görmemeliyim, bayılıyorum çünkü
illa göreceksem biraz yeşil atmalı göğe ya da
biraz kahverenkte salmalı ayaklarını halının diplerine
şimdi bir insan yaratmalıyım sizin sen dediğinden
bazı eli nazik yüzü kibar içi habersizin siz dediğinden
nüfus kaçsa o kadar da peygamber olabilirdi aslında
bundan vazgeçtim yoksa öldürürdüm düşümü sapmadan
bundan vazgeçtim çünkü siz derken bana çaldınız güvenimi
bundan vazgeçtim çünkü bir küçük arkadaş ailesi pek tabii
yeterince din kurabilirdi ve yaratırdı adamı kadını içimde
suç ve ceza olarak değil de sevgi ve sevgisizlik kapsamıyla
nasıl dersin içinden bak göstereyim
ölümü anlarsın

önce korkarsın, çok korkarsın
bu senin en samimi hallerindendir
bu yüzden önce herkesten sonra kendinden saklarsın
sonra kendine anlatıp sonra herkesten biraz daha saklarsın
çünkü ölmek suç ve cezanın parçasıdır, sevgi orada olamaz
yani hiçbir çiçek açmaz orada, sadece sırt görürsün burada
sevgi burada başlar, başucunda nöbet tutar senin titrek nöbetlerinde
sevgi burada etsel bir temasa geçer, dokunur tenine, duyuların şaşar
sevgi burada vazgeçtimlere başlatır, bu cenin mutluluğudur güvenden
suç yoktur, cezası olamaz geri kalanı anlayamamakla ilgilidir
anlamamak da suç değildir işte bu farkında olmaktır masumluğun
şey
demek istiyorum ki her yeni gün bir aşamadır, ilerlemek değil
öğretilmez öğrenilir, sevilmez önce sevilinir yanaklarından sıcacık
sana bir el dokunur bana da dokunmuştur ki bahsediyorum
işte şimdi o elin hiç dokunmadığı tenleri düşün, dikenli telleri
nerende ufacık bir merhamet varsa orası biraz okşanmıştır
nerende biraz nefret bak ardına orada göreceksin şeyleri
şey
şeylerle içini dolduramadığın her yanın bakınca hafif uzaktan
ama hafif olmak hem de uzaktan ne zor değil mi
işte öyle anların birinde ölmek istersin 'yaşamak isterken delice'
beceremezsin çünkü senin doğru soruların var idarelik şimdilik
çiçek nasıl açar bilmen değiştirmez nasıl güzel olduğunu
çiçek nasıl açar bilmen değiştirmez nasıl güzel olduğunu
evet haklısın burada savaş açmışlar bütün renklere
belki senin de cevabın onlara savaş açmaktır ama konu bu değil
çünkü konu yoktur yorganı yastığı yorduğun, yorulduğun gecede

baştan sona doğurmak istediğin bir şey'in sancısıdır konu
zamansız suyu gelecektir bilirsin o yüzden tedirgin
zamansız olacaktır örneğin otobüste çığlıklar atacaksın
zamansız gelecektir bir cenazede kahkalara boğulurken
sen kendini yaşarken rezil olacaksın, hah konu budur
şey
senin kendinden çalınmanla ilgili bir 'şey'
nefretine dahi uyum sağlarken ve çiçeğe gebe öte yandan
şimdi ne yapsan birisi yargılıyor ya uzaklardan bile hatta
çoğu zaman bu yüzden bir şey yapmıyorsun ya da aksi
o zaman birikip gelmiş tüm fikirlere yazık oluyor biliyorsun
ne yapayım deme bana soyunup çıkabiliriz bir 'şey' meydanına
ne yapayım deme önce beni ikna edebilirsin çırılçıplak sokağa
ne yapayım deme bu 'şey'lerime girer çok ayıp konuşurum
şey
anlatacak başka kimsem yoktu
dinleyemiyordum kendimi sesten
şey
anladım biraz
şimdi bir adamı yaratmam gerekiyor
bir kadını yaratmam gerek aynı anda
şeylerle doldurduklarımı tohumlamalıyım.
çünkü umudumdur çiçek açacak yanım.

Cengiz Yılmaz - cengiz7yilmaz@gmail.com

gibi

Bu akşam değil bu gece belki ilk defa kişisel bir mesele olacak ve ne yapmak istiyorsam onu yapacağım. Mevcut dinleyen sayısının sıfır olduğu bir radyoda sürekli test yayını yapmak gibi kişisel olma deneyimlerim. Vücut geliştirmektense ölüm geliştirmeyi neden tercih ederim mesela? İki ölüm nasıl gelişir?

Hani sanki bir atım atacağım ve kopacak gibi ipleri zencefilin kaynadığı ruhun sessizliğinde bir birine kapalı iki ses gibi aynalar farklı olduğunda da suretin.

Yeter ki bir dört köşeli bir zemin çizebileceği bir yer olsun; rüyasındaki bir zemin ya da bir halı...

canlandırılabilecek bir eylem, can verilebilecek insanlar ya da isimleri...

tutku...

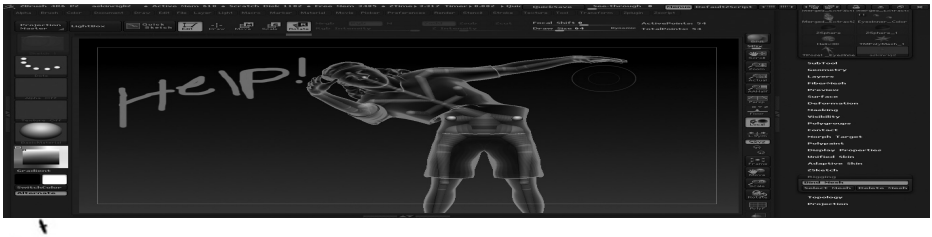
Ne zaman nerede oynandığı çok da net olmayan, tanımlanmayan...

Hayaldeki gibi olmak !

Hektar ölçüsü size anlamsız gelebilir lakin çocukken hayal ettiğiniz o olmayan ülke kadar araziye kondurulmuş bir küp ; arazi buzul kaplı, tütün ya yeşerir ya yeşermez. Küpe dokunduktan sonra çaresi yok; küplesin ve küptesin.

Yatık bir sekiz bile yatık bir s harfinden daha anlamlı !

Yürüdüğün yolun sonunu bilsen yürümezdin zaten!

Aşkın Yücel - askinyucelseckin@gmail.com

kıpı

Baş dönmesi beklediğinden çok daha uzun sürdü. Bir meyvenin çekirdeğinin küçülüp kendisini çevreleyenlerden uzaklaşması gibi kendinden uzaklaşması esnasında kendisine yönelen bazı sesler duydu; lakin anlamlandıramadı. O kadar uzaktaydılar ki sanki bedeni de yönetmensiz bir kukla gibiydi, buna rağmen salındı, ne yapacağını kestiriyor gibiydi.

Öğleden sonra. Renk; süt tozuyla bire üç oranında karıştırılarak hazırlanmış hazır kahve ile paket sigaranın bıraktığı kül rengi bileşimi. Yaklaşık yedi metre kare büyüklüğünde, kare olmayan taban ve uzun kenarda çift kişilik yer yatağı ve yatağın kapladığı alan dışında karşılıklı iki kapı. Tavana gömülmüş gün ışığı diye adlandırılan tasarruflu ampul ne yazık ki yanmıyor. Bu ampulün içine yerleştirilmiş kesik koni şeklinde mikro kamera. Güneş batmak üzere, mevsim sonbahar sonu…

Elleri birbirine kenetli ve parmak ucundaki kapalı izohipsler şeklinde, bir birine usulca temas eden dokulardan geçen elektrik sanki ölçülebilir gibi. Ter, bize insan olduklarını bir nebze hatırlatmak için bu odada bulunuyor, o kadar şiddetli bir hareket etme arzusu var ki, yer yatağının üzerindeki çarşaf artık orada değil, kasılmalar karşılıklı iki mengenenin bir birinin dişlilerini olabildiğince sıkıştırmaya çalışması kadar iradi. Gözlerin rengini görebilmek neredeyse mümkün değil. Bu odada artık bulunmayan bu canlılıktan önce saatler kurşunlandı. Yolculuğuna başladığında Nohav, giderken fark etmeden bir yere doğru gittiğini anladığında duvara çarptı. Öyle bir sarsıntıydı ki çağ öncesi….

Kitabı açacak.

Kitabın kapağını açtığında, alıntılanacak olayların tamamı gerçekleşmiş olacaktı.

Zaman:

Göstergeler bir ile bir arasını gösteriyordu kaleme alınırken gerçekleşenler. Evet, kalem denilen araç yalnızca "Çağ Öncesi Galeri" de bulunan bir görüntüden ibaretti. Kayıt, yalnızca geçen sürenin bir sonrasından bir öncekine göz atmak demekti. Çağ Öncesi Galeri'de neler yoktu ki… Silahlar, fareler, haşereler, monitörler, toplar, tüfekler, bitki tohumları, merhemler, elektrik direkleri… "Çağ Öncesi" diye anılan yerde, belki de şimdi bunları okuyan zihnin yaşadığını düşündüğü çağda, bulunan her şey, hatta kavramlar düşünceler bile mevcuttu bu galeride… Mesela yatık "S" iletisi bir komut olarak yollandığında "0" (n) a, çağ öncesi coğrafyada "Doğu" diye adlandırılan yerde ki Denge Düşüncesi gezilebiliyor ve ya "Çağ Öncesi"nde çok uzun zaman keşfedilememiş "Bermuda Şeytan Üçgeni" metaforu görülebiliyordu. Bugün , tabi bunları okuyan için "Çağ Öncesi"nin kavramıyla ifade etmek gerekirse "Gelecek"te, - ile ifade edilen "yeneycan"ların, çoğunlukla "Çağ Öncesi" yaşayanları "Bermuda Şeytan Üçgeni"-nin sebebini bulamayacak kadar gelişmemiş bulduklarını notlarımıza eklememiz gerekir.

"0" (nun)ın, bir ile bir arası geçen sürede, zamanın ölçümündeki değişmeleri aktarmaya çalışarak başlamayı uygun görüyorum.

/aktarım kesintiye uğradı/

Eğer bunları "Çağ Öncesi"nde okuyorsanız ve yukarıdaki ileti-komut geldiğinde çevrenizde bulunan herhangi bir elektronik cihaz, o çağda ne diye adlandırıyorsunuz bilemem ama herhangi bir dışsal ileti ("Çağ Öncesi Galeri" de bulduğum örnekler: korna sesi, insandan insana bir işaret, cep telefonu uyarısı, bir tıkırtı, bir gıcırdama, konuşma sesleri, kulaklarda bir çınlama ya da soluk alış veriş sesi) alıyorsanız lütfen bir süre zihninize ulaşan bu iletileri ve yanılmıyor-

sam elinizde tuttuğunuz ya da monitörden okuduğunuz bu sözcüklerden belli bir süre uzaklaşınız.

/1"1/

Gitgide zaman, süre ile karıştırılmaya başlandı. Tabi bu yalnızca benim geçmiş görüm. Ama tüm anlattıklarım, sizin için bu "anlatacaklarım", benim görülerim. "Çağ Öncesi Galeri" de bulduğum sözcükler "Perspektif, Retrospektif, İntrospektif"; "Fütürospektif" ne yazıkki "Spekülatif Galeri" de, bu yüzden sanırım yalnızca size aktaramayacağım bir çok kavramdan biri tıpkı "Pronospektif" gibi. Spekülatif Galeri'ye yalnızca "0" olduğunu düşünüp "0" olduğunu iddia edenler girdiler. 0nları görenler ki eğer bunlar – ler yani "yeneycan"lar ise bir daha görmek istemediler. Eğer bunları okurken, "Çağ Öncesinde" yer aldığınızı düşünüyorsanız, "0" olduğunu düşünenlerden olmak istediğinizi görüyor gibiyim. Sanırım, şu an, yani o zaman herkes "farklı" olmanın peşindeydi. Evet, git gide zaman, süre ile karıştırılmaya başlandı. Bu sanırım "Zaman geçiyor" dendiğinde, "Çağ Öncesi" insanın zihninde "sürekli artmakta olan, 23'ten yada 11'den sonra sıfırlanan sayıları" ifade etmeye başladı. Kısacası, tahminimce öyle bir hal aldı ki zaman, Mod 12'den başka hiçbir şey değildi. "Çağ Öncesi Galeri" den gezdiğimde bir önceki cümle için "Anlatım Bozukluğu" görülebiliyor. Evet, o cümle aktarmak için son defa görülerim, tahminlerim, sanırım gibi kesinlik ifade etmeyenlerin kullanıldığı son cümle muhtemelen.

/E/E/

"Galeri"lerin yalnızca açılış ve kapanışlarında, gördüğümüzden dolayı, hiçbir zaman içerilerinde görmediğimiz, sizin deyişinizle "saat" ya da "zaman" , "Çağ Öncesi Galerisi" ni gezebilenler içinse "Sölçer", siz ile "Galeri"leri gezebilenler arasındaki ayrımı oluşturandır. Kesinlik ifade etmeyen ifadelerin hepsi "//" gazabına uğruyorlar. "Sölçer" Mod 12 ile oluşturulan süre kavramından biraz farklıdır. Galerilerde ne kadar gezindiysek de yalnızca artan sayıları olan dijitalleri görebildik. Spekülatif Galeriye girebilen bir _ yani "ortaskin" in aktardığına göre…

/aktarım kesintiye uğramadı/

"Mekanik Saat" yazan kısım görülebildiğinde "Sölçer" kapanıp açılmaya başlıyormuş… Ve bu 89 ile 68 arasında oluyormuş… Bu yüzden hiçbir _ yani "ortaskin" mekanik saat görememiş. Ama anlatıldığına göre yalnızca 1'den 12'ye kadar rakamlar kapalı bir biçimde birbirlerini takip ediyorlarmış, yani "0" olduğunu düşünüp "0" olduğunu iddia edenler gibi olmak istemedim ama tarif etmeye çalışırsam neresinden başlardan başla birbirini takip eden sayılar varmış, yani ilerlemeyen sürekli dönen. – "yeneycan"lar bir bununla bir de "Bermuda Şeytan Üçgeni"nin sebebini bilmemelerinden dolayı "Çağ Öncesi Galeri" den bildikleri insanları "gelişmemiş" buluyorlar. Haksız da değiller sürekli benzer yerde dönen bir süre göstergesinden "zamanın geçtiğini" düşünenler çok da "gelişmiş" olamazlar değil mi?

/1"2/

İşte "Sölçer" ile anlatmaya başlamamın sebebi bu. Sölçer, bize zamanı hatırlatır. "Kapsayıcısı"nda görebildiğim kadarıyla "Çağ Öncesi Galeri" de "Spiral" olarak gösterilen. Tam ortasındaki noktada 1 yazıyor. Eğriyi takip ettiğinden bir 1 daha var. Daha sonra 2, sonra 3, sonra 5, sonra 8, sonra 13, sonra 21, sonra 34, sonra 55, sonra 89… Bunu size çok sonra söylemem gerekirdi ama eğer bir "ortaskin"in anlattığı gibiyse, eğriyi takip eden sayılar arası denk değil, aralarında söyle bir oran var: 1'1 arası bir birim ise, ikinci 1 ile 2 arası 1 artı kök beşin yarısı ve 1 ile 2 arası bir birim ise 2 ile 3'ün arası 1 artı kök beşin yarısı…

Dünya diye adlandırılan yerde "Sölçer" kullanılmaya başlanmadan önce yani "Çağ Öncesi"nde henüz virüslerin canlılığının tartışmalı olduğu bir dönemde salgın hastalıklardan bahsediliyordu. Öngörebildiğimiz son saldın hastalık dünyanın gündeminde bir süreliğine epey kalıyor. Bu sürede hastalığa karşı aşılar dünyanın her yerine dağıtılıyor. Aşılanmayanların kısa bir süre sonra biyolojik hayatlarının son bulmasından dolayı, o günkü, sizin için bugünkü, nüfusun büyük bir bölümü gönüllü olarak aşı oluyor. İşte bu süre zarfında insan fizyolojisinde ilk kontrollü "nano" deneme gerçekleşiyor. Eğer nüfusun tamamı aşılansaydı, deney koşulları oluşmayacaktı.

89
55
34
21
13
12
11
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10

DasKelesch - o.keles@windowslive.com

Pembe Düdüklü Gerizekalılar

mutluluk ve saçmalık

Şehrinin en kalabalık caddesinde yürürsün. Herkesin başı önünde, kafalarda binbir türlü düşünce… Hızlı bir tempoda yürüyen insanlar… İşine yetişmek için, sevgilisiyle planladıkları randevuya yetişmek için, birilerinin derdine deva olmak için vs. Bir amaç uğruna herkes yürümekte. Senin de onlardan farkın olmadığını hissedersin; aldırmadan yürürsün. Bir anda o tiz sesi duyarsın: ”füüüüüüyt!!!”.Bu bir düdük sesi. Bu sese eşlik eden kahkaha sesleri gelir ardından. Bakarsın, oksidan ile saçının tam ortasını sarartmış, Tarık Mengüç’e benzemesine rağmen kendini oldukça karizmatik hisseden; saçları iyice seyrelmiş oldukça kilolu; saçlarını uzatınca büyük olasılıkla entellektüel ve karizmatik olduğunu düşünen fakat oldukça çirkin olan; yaklaşık 29,5 kilo ağırlığında olduğunu tahmin ettiğin ve genç yaşta devlet memuru olmanın vermiş olduğu ağırlığı kaldırmaya çalışan şen şakrak gençleri görürsün. Kendileriyle oldukça barışıklar; belki ne durumda olduklarını bilmiyorlar ya da bildikleri halde özgüvenleri var. Caddenin bu monotonluğuna inat, hayatın onlara yüklemiş olduğu “sıradan olun!” emrine inat marjinal kalıyorlar.

Daha on metre evvelki bakkaldan ucuz dondurmalar almışlar. Dondurmalar mı yoksa muhabbetleri mi onları bu kadar şen kıldı? Caddenin sıradanlığı, bu ayrıntıları düşünmene sebep olur. Biten dondurma çubukları meğersem birer düdükmüş. Bir düdüğün sesi bir insanı bu kadar mutlu edebilir mi?

Şu bir gerçektir ki, mutlu insanlar her zaman kıskanılır. Nerede mutlu bir insan varsa neden mutlu olduğu diğer insanlar tarafından mutlaka merak edilir. Caddeden geçen son model lüks bir araba kadar dikkat çekicidir bir insanın

gülümsemesi. Çünkü gülümsemek de bir lükstür. İşte bu lüksü, bazı insanlar gülümsemekten başka hiçbir uğraşacak b.ku olmadığı için yaparlar. Her andan gülümseyebilmek için bir şey çıkarmaya çalışırlar. Bu lüksten çok faydalandıkları için de dikkat çekerler.

Gençler artık bu şen şakrak kahkahalarıyla caddenin hakimiyetini sıradanlıktan çok az bir süreliğine devralmışlar. Fakat çektikleri dikkatler, insanların sadece hakaretleriyle sınırlı kalıyor. Ben caddeye hayat verdiklerini düşündüğüm halde insanlar, bu gençlerin kendilerini rahatsız ettiklerini hissetmeye zorluyorlar. Söyledikleri tek cümle şu oluyor:" Şu pembe düdüklü geri zekalılar da çok ses yaptılar ya!". Oysa ki "Mutsuzluk yanlış düşüncelerimizin ürünüdür ve bizden kaynaklanır." demiş Tomas Gonzaga bana arka çıkarcasına. Mutsuz kalmak, monotonluğa baş kaldırmamak… Bunlar insanların gururla yaptıkları eylemler olmuş artık. Gençlerin önlerinde zaten var olan sıradanlık engeline destek olurlar; mutlu olamadıkları için mutlu da görmek istemedikleri gibi bir de şevklerini kırmaya çalışırlar.

Artık gençlerle birlikte yürüme hevesi içerisindeyim. Yürüme tempoları diğer insanlarınkine nazaran oldukça yavaş. Her andan tat almaya çalışan bu toplulukla yürümek benim de ilgi çektiğimi düşündürüyor ve değişik bir hal içerisine giriyorum ben de. Oynadıkları rolün farkında olmaları belki de onları mutlu etmeye teşvik eden en büyük etken. "Ancak en silik rolümüzü bile kavradığımız zaman mutluluğa kavuşabileceğiz." sözünü yıllar önce Exupery bu gençleri görerek yazmış sanki.

Aralarındaki Tarık Mengüç'e benzeyen genç, bir anda o kalabalık arasında şınav pozisyonu alıyor. Arkadaşları gayet normal bir hareketmiş gibi davranıyorlar. Hiçbiri bu duruma şaşkın değil. Zaten yanlarından geçip giden herkesin gözleri onlarda olduğu gibi artık duraksayıp bu duruma gülenler meydana çıkıyor; aldırmıyorlar. Tüm bunları ilgi çekmek için yaptıklarını düşünüyorum. İlgiye muhtaç olan insanlar kendilerine ilgi gösterildiklerinde mutlaka kontrol ederler,

bunu çok iyi biliyorum. Aralarından biri dahi, çevresine bakıp kimlerin baktığını umursamıyor. Gelen tepkilere kulak asmıyor. Bunu gördükten sonra ilgi çekmek için yaptıkları düşüncesinin kesinlikle yanlış olduğunu düşünüyorum.

İlerliyoruz… Cadde boyu cafeler, AVMler, çay bahçeleri… Hepsini geçiyoruz; ben giyimleri çok da iyi olmasa da maddi durumlarının iyi olduklarını düşündüğüm için bu mekanlardan birine girerler kanaatına vamışken, onlar caddenin sonuna doğru yürüyorlar, artık tepki göremeyecekleri bir yere doğru. Ben arkadan usul usul ilerlerken onlar da ucuz mallar satan bir markete giriyorlar. O ara sigaramı yakıp bekliyorum bu kanı kaynayan delikanlı gençleri. Oldukça ucuz olan yiyeceklerden almışlar bu yüzden o an düşündüklerimin doğru olduğunu pekiştiriyorum.“Mutlu olmanın iki yolu vardır. Ya isteklerimizi azaltmak ya da imkanlarımızı çoğaltmak.” Benjamin Franklin harika bir tespit yapmış bu konuda yalnız bir duruma değinmemiş. İstekler soyut iken imkanlar nasıl çoğaltılır? Caddeki insanların hepsinin istekleri maddi olduğu için mi kafalarında sürekli bin bir türlü tilki vardı? Onlar bunun için mi mutlu değiller ve mutluluğa katlanamıyorlar? Ya da bu gençlerin hiçbir soyut isteği yok mu? Bunları düşünürken insanların sürekli hayaller kurdukları gerçeği aklıma geliyor. Bunu düşünmekte, insanların maddi veya manevi isteklerinin hiçbir zaman bitmeyeceğinin garantisini verdiriyor kendi kendime.

Sanki önceden planladıkları bir yere doğru gittiklerini düşünüyorum. Hala takipteyim. İleride bir üst geçit var, büyük olasılıkla oradan karşıya geçecekler çünkü caddeye yakın yürüyorlar. Aralarından biri karşıya geçmeye çalışırken dördü birden azarlarcasına bağırıyorlar: “Aggh geçmeee!”. Konuşmaları da çok farklı bir üslup yansıtıyor bana. Üst geçide çıkıyorlar; ben caddeden karşıya geçmelerini beklerken bir türlü aşağıya inmek bilmiyorlar. Yaklaşık 5 dakika bekledikten sonra merak edip üst geçide çıkıyorum. Bu gençler beni yine şaşırtıyorlar, aldıkları yiyecekler ile birlikte oldukça pis olduğunu gözlemlediğim üst geçide kurulmuşlar. Sokak çocuklarını düşünüyorum. Onların en büyük eğlenceleri

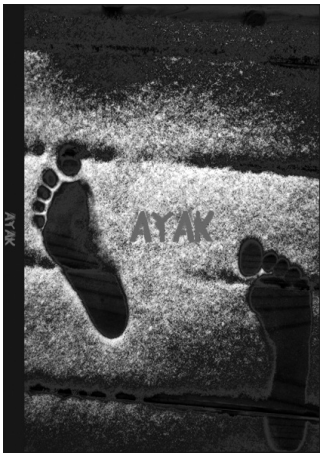
elde ettikleri 3-5 kuruşla yiyecek birkaç şey alıp üst geçide gitmek. Şu an onların da sokak çocuklarından hiçbir farkları yok. Aralarından biri, 29,5 kilo olduğunu tahmin ettiğim genç sürekli sigara içiyor. Sigaranın markası da herkesin içtiği bir marka değil. Demek ki maddi olarak değer verdikleri birşeyler var. Daha beş dakika önce şen şakrak olan genç, sigara içerken sürekli ufka doğru bakıyor. Sigara içerken belirli bir psikolojiye bürünüyor buna eminim. Maddiyat ego tatmin etmek için mi hırs yaratır yoksa değer verdiklerini elde edebilmek için mi? Bunun cevabını da bu gençlerin hal ve hareketleri bana gösteriyor.

Telefon çalıyor… Kel olan genç telefonunu açıyor ve "Üst geçitteyiz hea, gel la!" diye bir cevap verip telefonunu kapatıyor. Yaklaşık on beş dakika sonra arayan genç aralarına katılıyor. O da sanki onlardan biri. Yalnız dikkatimi çeken bir şey var. O geldiği andan beridir edilen küfür sayısı artmaya başlıyor. Ciddi bir şekilde sorulan sorulara bile bu en son gelen genç, umursamaz tavırlarda cevaplar veriyor. Çok marjinal küfürler ediyor. Sürekli tekrarladığı da bir küfür var: "S.. imde olur mu?" Bu küfür belki de bu beş gencin hayat felsefesini özetliyor fakat aralarında bu küfrü duymak onların sabrını taşırmış gibi. Artık bu gencin ettiği küfürler bu beş gencin tepkisini alıyor. Grubun ettiği muhabbetin değişime uğrama riskini bu beş genç alamıyor ve bu en son genç artık dışlanmaya başlanıyor.

Saatime bakıyorum yaklaşık iki saattir bu gençlerin peşindeyim. İşimi kaybettiğimi bile unutmuşum, üstelik karımdan yeni boşandığımı bile. Bu gençler iki saatliğine beni sanki farklı bir dünyaya götürdüler. Artık param olmasa bile, insanlar ne düşünürse düşünsünler nasıl mutlu olabileceğimi öğrendiğim için mutluyum. Artık hayatıma kimseyi müdahale ettirmemem gerektiğini benden yaklaşık on yaş genç bu gençlerden öğrendiğim için mutluyum. Eve doğru gitme vakti geldi. Gerçeklerle yüzleşme vakti geldi. Cebimdeki son bozukluklarla ben de bir dondurma alıyorum ve düdüğü öttürmek için hevesle yalıyorum. Her zaman kullandığım sakin sokağı bırakıp artık o kalabalık caddeyi kullanıyorum üstelik daha mutlu ve pembe düdüğümü öttürerek…

Ayşegül Ağustos

"AYAK" KİTABI İNCELEMESİ

Ayak; Aşkın Yücel Seçkin diye bilinen gencin çok tatlı bir romanı. 2009 yılında kaleme alınmış, 2011'de basılmış. Fakat kurguda oluşan bir mantık hatası yüzünden 2 sayfada nihayete erebilecek mevzu 200 sayfa sürmüş, süründürülmüş. Şimdi sizler için bu mantık hatasına ışık tutacağım.

Roman, lise menşeili bir arkadaş grubunun başından geçenleri anlatıyor. Hikaye bu ya, elemanlardan biri; Umut, girdiği bir ortamda rulet oynayıp vefat edince eski dostlar tekrardan bir araya geliyorlar. Bundan sonra benlikerine veda edecek olan arkadaşlar tarafından hayata Umut olarak devam etme kararı alınıyor. Fakat! O da ne, hiç kimse Umut gibi bodrum katlarında toplanıp rulet çevirmiyor! Eğer gerçekten Umut gibi eyleyecek olsalardı hepsinin rulet oynayıp kaybetmeleri gerekirdi. Fakat yazarımız yufka yürekli olduğundan hikayenin algoritması gereği yarattığı karakterlerin çil yavrusu gibi dökületeceği gerçeğiyle yüzleşmek istememiş. Sadece 200 sayfanın sonuna doğru elemanlardan biri rulete yeltenir gibi oluyor, o tarz bir şeyler var yani, ama şimdi anlatıp romanı piç etmeyeyim.

Şaka bir yana, çok güzel kitap; hastane ve dışarısı arasındaki gerilimde Ozancı mı yoksa Adaycı mı olacaksınız bakalım! Evet, Aday diye bir herif var kitapta, ve evet sırf bu sebepten bile okunmaya değer.

"Ters bir durum olursa polisle falan, 'Kafamıza esti yazdık' diyorsunuz, bir yolunu bulup diğerlerine haber veriyorsunuz."

Aşkın Yücel - askinyucelseckin@gmail.com

20 Şubat 2015 02:43

Süreklilik gösteren yanlış anlamalar silsilesi "Kestik!" sesiyle beraber yerini berrak ve anlaşılır olana bırakmıştı. Lunapark ve sirk adeta sonbahar geldiği için doldurulmamış birer havuzdu. En ufak bir ses dahi duyulmuyordu. Önceleri rahatsız eden başkalarının konuştuğu iç ses korosu önce bir beyaz sese daha sonra ise sessizliğe dönüşmüştü. Beyaz sesin algılanabilir hiç bir tonu yoktu, zaman gibi. Sıcak olan kırmızı tonları akkora yaklaştığında şöminedeki odunları karıştırdı ve maşayı yerine bıraktı.

-'Aslında' ne tuhaf bir sözcük?"

-Altında yatan başka bir şey var gibi.

-'Şey" de tuhaf bir sözcük.

-Zaman gibi.

Bu yıl hiç yanmamış şöminenin karşısında durup konuştukları o günü hatırladığında kar yağmaya başlamıştı ve fırtına yürümeyi güçleştiriyordu. Ağrı önce sol kaval kemiğini vurdu. Sonra yavaş yavaş tırmandı. Bu iki katlı evin ikinci katındaki yatak odasında küf kokulu karyolada uzanırken yalnızca şakaklarını tutabiliyordu.

-Kahretsin!

Ahşap zeminde kırılan termometrenin içinden çıkan civayla oynadığı yıllar geride kalmasına rağmen bu baş ağrısı ve dinmez ateş o yıllarda elinden düşürmediği tetris oyununu bir sanrıya dönüştürmüştü. Ne kadar mükemmelleşirse mükemmelleşsin oyunun sınırlarının açık verdiği bir yerden yüzeyler arası düşüyordu. Bir önceki an ile bir sonraki ne kadar da uzaktı!

Perdeleri açtı. Güneşin yeniden doğacağını sanıyordu. Karbonmonoksit ve karyoladan yere doğru uzanmış bir bilek!

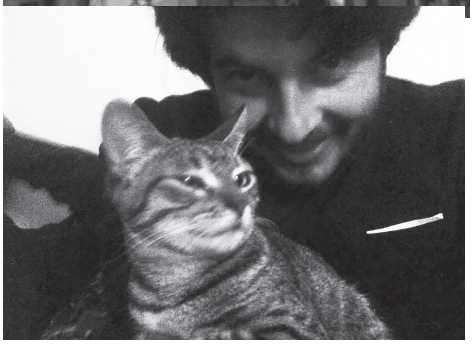
AÇMAYIN KEDİLER!

buğuseptil

ŞEFKATİN
gündem zehirlenmesine ve şiddete karşı ilaç
empatik kullanılır

48 ml.
İNHALASYON
Buğuseptil
NEZLE, GRİP VE
SOĞUK ALGINLIĞININ
SEMPTOMATİK
TEDAVİSİNDE

Şafak
Tanrıverdi
AP. 22

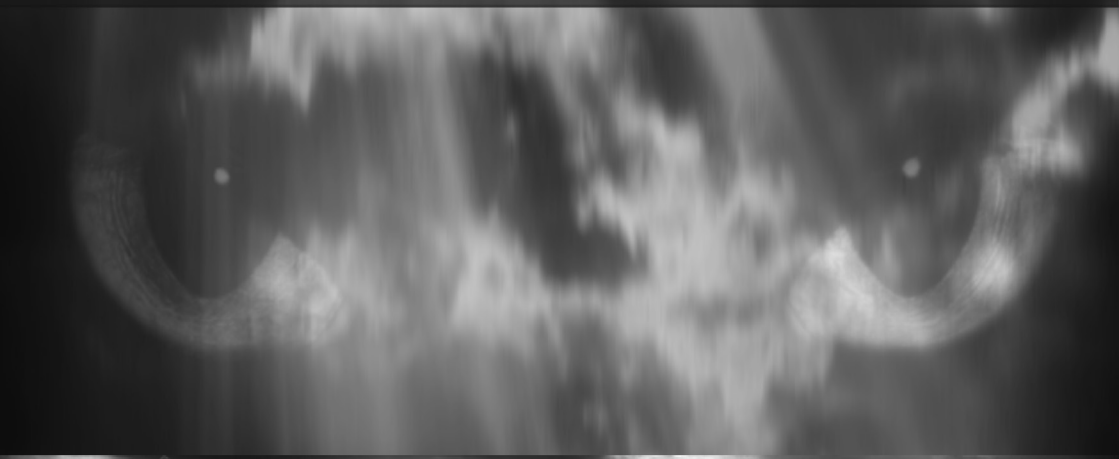

fanzinlik

fanzinlerin radyoları & fanzinotek

www.fanzinlik.com

Rasimpaşa Mah. Nuh Köklü Cad. (Karakolhane Cad.) Nahcivan Pasaj NO:18/8
Yeldeğirmeni/KADIKÖY İSTANBUL

facebook.com/fanzinfest www.fanzinlik.com fanzinlik@gmail.com

FANZİN FEST

İSTANBUL ULUSLARARASI FANZİN FESTİVALİ 2015

1-2-3 MAYIS

Le Festival International du Fanzine - El Festival Internacional de Fanzine - International Fanzine Festival

1 Mayıs Cuma 18.00	2 Mayıs Cumartesi 12.00	3 Mayıs Pazar 18.00
Fanzinlik & Don Kişot	Şile	Fanzinlik & Kadıköy
Fanzin Standları	Festival	Fanzin Standı
Belgesel Gösterimleri	Kamp	Söyleşi
Performanslar	Müzik	Sokak Etkinlikleri
Söyleşiler	Fanzin Standları	Kapanış